

CAPUT X.

UTRUM AD PROFESSIONEM NECESSARIA SIT LIBERTAS A QUOCUMQUE DEBITO VEL VINCULO. ET AD QUID POSTEA TENEATUR QUI DEBITIS OBNOXIUS PROFITETUR.

1. *Notatio prima. — Notatio secunda.* — Hæc quæstio eadem proportione qua præcedens expedienda est. Et imprimis supponenda sunt quæ superius de primo ingressu diximus; tunc enim talia debita vel obligationes impediunt facere professionem, quando primum ingressum juste impediunt. Si vero primum ingressus propter talia debita non impeditur, nec professio impediatur; nam hæc duo quoad hoc tanquam unum reputantur, cum unum sit propter aliud. Quando vero propter hæc debita impediatur homo a religione, supra tractatum est. Hic ergo solum addendum est, hoc impedimentum, licet aliquando tale sit, ut reddat illicitam professionem, nunquam vero irritat illam. Itaque, licet aliquis sit obnoxius rationibus reddendis, vel multis debitis solvendis, et ideo non possit licite professionem emittere in religione, aut ad eam recipi, nihilominus si profiteatur, valida erit professio. Ita docuit in specie Navar., cons. 3, de Regul., *secundum notata*, inquit, in Rubr., et cap. 2 de Obligat. ad ratiocin. Ratio est eadem quæ sæpe tacta est, quia talis professio non est irrita ex jure naturæ, ut sæpe probatum est; nam quoad hoc eadem, vel fortior ratio hic intervenit quam in debito filii aut conjugis; neque etiam est prohibita aliquo jure positivo, nullum enim afferri potest. Nam quamvis Sixtus V, in quodam Motu proprio, inhabiles redderet ad religionem, et irritam faceret professionem illorum qui, magno ære alieno oppressi, aut ad ratiocinia etiam gravia reddenda essent astricti, præsertim si non haberent facultates, quibus se ab his debitis haud difficile possent exonerare; nam si illas haberent, nec eorum religionis ingressus, nec professio per illum Motum proprium impediatur; quamvis, inquam, per hanc Sixti constitutionem inhabiles ad religionem, et eorum professio irrita censeretur, qui his debitis essent obnoxii; postea tamen Clemens VIII, alio Motu proprio, anno 1602 edito, constitutionem Sixti moderatus est quoad hoc, ut professio illorum valeret, quoad illicitam vero receptionem eorum, et pœnas recipientium in suo vigore

eam reliquit, ut jam supra, lib. 5, cap. 6, ad finem, notavimus.

2. *Instantia. — Diluitur.* — Tota ergo difficultas quæ superest, est circa secundam partem quæstionis, an, si de facto profiteatur hujusmodi debitor, post professionem teneatur laborare, vel quærere unde solvat. In quo puncto, non videtur posse dubitari quin si in principio licite professus fuit, non obstante debito, postea non teneatur egredi ad solvendum debitum; imo nec ad hoc petere licentiam, neque illam acceptare, quamvis offeratur; nam si a principio idem debitum non potuit impedire licitam professionem, quomodo poterit postea obligare ad egressum, cum turpius egrediatur religiosus, quam in seculo sine professione antea maneret? Dices, fieri posse ut antea non posset in seculo securus manere propter periculum, postquam vero jam religiosus est, et per aliquot annos in virtute exercitatus, possit sine periculo exire, et satisfacere creditoribus. Respondeo, concedendo accidere posse ut illa ratio excusationis cessaverit, tamen occasione illius aliæ graviores exortæ sunt, quæ vel eandem excusationem conservant, vel potius debitum extinxerunt, ut a fortiori ex dicendis constabit.

3. *Dubium speciale.* — Solum ergo dubitari potest, an in eo casu teneatur debitor intra monasterium, vel propriis manibus laborare, si possit, vel aliis mediis licitis procurare unde suis creditoribus satisfaciatur, vel petendo eleemosynam, vel ex his quæ ad proprium usum sibi a religione conceduntur, aliquid cum licentia subtrahendo, etc. Videtur enim ex dictis in superiori puncto sequi ad hoc obligari, quia filius religiosus sic obligatur patri; ergo et debitor creditori, quia hæc etiam est obligatio naturalis et justitiæ, quæ observanda est quando religioni non repugnat, ut in casu prædicto. Atque ita sentit Major, in 4, distinct. 88, quæst. 17, qui consequenter ait teneri prælatum ad dandam hujusmodi facultatem tali religioso, quod etiam sentit Palat., 16.

4. *Probabilis sententia negat.* — Nihilominus probabilius censeo in eo casu nullam specialem obligationem justitiæ manere in creditore, sed per professionem omnino extinguere debitum et obligationem. Ita sentit D. Thom., 2, 2, quæst. 189, art. 6, ad 3; et Palud., in 4, d. 38, q. 3, artic. 2, concl. 3; Supplem., q. 2, artic. 3, concl. 3; Sylvest., *Religio*, 2, q. 4; Angel., verb. *Religiosus*,

num. 7; Tabiena, num. 12; Armill., num. 5. Ratio est, quia professio religiosa habet vim extinguendi talem civilem obligationem, nam si per eam homo civiliter moritur, quid mirum quod etiam civiles obligationes ejus extinguantur. In quo est magna differentia inter illam obligationem, et hanc, quæ est ad parentem, quod illa civilis est, hæc vero naturalis; illa est quasi servitus, et veluti personæ inest, hæc vero vel magis cadit in res ipsas, vel si redundat in personam, solum est obligatio quædam in futurum, quæ extinguitur, cum persona desinit esse sui juris. Ut si quis in statu libertatis existens esset debitor, et postea in servitutem justam redigeretur, præsertim sine sua culpa, jam nihil solvere teneretur, quia non habet unde solvat. Et confirmatur ac declaratur, quia omnes actiones religiosæ, et quidquid ex eis resultare potest, sunt religionis, et ideo ipse nec tenetur, nec potest ex illis solvere sine voluntate superioris, nec religio tenetur eam dare se privando suo temporali commodo, quia ipsa nihil debet, nec obligatio personæ transibit in illam ex vi solius professionis; quia suppono ipsam non accepisse, nec se voluntarie obligasse ad tale debitum, nam tunc ipsa teneretur, solvere ex novo titulo, sive ex actionibus religiosis, sive aliunde; suppono etiam non accepisse simul cum persona bona temporalia ejus, alioqui jam talis persona non fuisset impotens ad solvendum, ut supponitur, et tunc ipsa religio, ratione talium bonorum, potiusquam ipse religiosus teneretur, nec religiosus potest solvere ex lucro suarum actionum defraudando religionem. Si quid vero ei conceditur in proprium usum, durissimum est eum obligare ad solvenda inde debita, quia illa vix solent esse sufficientia ad commoditatem humanam, et ad decentiam status; nemo autem cogitur restituere ex his, quæ ad transigendam vitam, et ad decentiam status sibi necessaria sunt, præsertim si absque culpa in eo statu constitutus est. Neque etiam cogendus est religiosus ad mendicandum, ut solvat talia debita, quia hoc est gravissimum onus, quod aliis hominibus communiter non imponitur, neque ipse ad hoc teneretur in seculo manens; non est autem obligatio aucta propter statum religiosum. Quod si contingat religiosum venire ad eum gradum, in quo multa habeat ad suum usum superflua, de quibus ex facultate superiorum libere potest disponere, probabile est tunc teneri ad solvendum, et non ser-

vare rectum ordinem, si ea potius gratuito donet, vel in alios supervacaneos usus expendat. Ego vero, etiam in casu, non censeo obligari ex justitia, propter primam rationem fundamentalem, quod per talem statum extinguitur omnis hujusmodi cura et obligatio; et quia hoc est per se conveniens tali statui, ut religiosus omnem hanc curam et sollicitudinem deponat. Quod autem in aliquo casu habeat illam rerum copiam et usum, est per accidens.

5. *Secunda difficultas: ad quid teneatur si illicite professus sit.* — Superest vero dicendum de alio casu, in quo hujusmodi debitor peccat graviter contra justitiam respectu creditoris profitendo, quia nimirum tenebatur expectare donec prius solveret; supra enim diximus tales posse esse circumstantias, ut insit hæc obligatio. In illo ergo casu, quidam dicunt teneri ad solvendum vel intra religionem, si possit, vel relicta religione, si necesse sit, ex facultate quidem superioris, si eam possit obtinere; vel, si non possit, etiam sine illa. Ita sentit Navar., Comment. 1 de Regular., n. 7, et Comm. 2, n. 42 et 47; et Palat. supra; Medin., Cod. de Restit., q. 3, art. 8, ad 5; Angles, de Restit., art. 2, difficult. 9, dub. 6; et videtur sequi ex dictis cap. præcedenti, quia hic fecit injuriam creditori profitendo; ergo per talem injuriam non potest liberari a debito, quo tempore ipsiusmet professionis tenebatur. Item quia non potuit se donare nisi cum onere quod tunc actu habebat. Item quia posterior obligatio cum injuria facta non potuit præjudicare priori, cap. *Veniens*, et cap. *Intellecto*, de Jurejur. Item quia votum factum cum injuria tertii non obligat ad suam observantiam, quantum ad eam partem, in qua est injuriosa, ut patet de voto conjugis, et de professione servi. Denique omnes rationes factæ in superiori puncto videntur hic posse accommodari.

6. Alii per contrarium extremum sentiunt post factam professionem non teneri hujusmodi religiosum ad solvendum tale debitum, neque egrediendo religionem, neque intra illam. Ita sentiunt Palud. et Supplem., locis supra citatis; et Sylv., *Religio*, 2, quæst. 4. Verum est hos auctores non distinguere an ingressus fuerit licitus, vel illicitus, quia potius sine distinctione supponunt licitum esse ingressum, nulla habita ratione talium debitorum. Suaderi autem potest hæc opinio, quia per professionem extinguitur obligatio civilis, ut dictum est; sed talis professio est

valida; ergo, non obstante culpa, quæ in ea intervenit, habet eundem effectum. Probatur consequentia, quia illa culpa, etiamsi contineat injuriam creditoris, non potest excedere vim obligationis civilis; ergo illa etiam cessat ratione professionis. Declaratur, nam, si illud debitum ortum fuisset ex aliqua injuria facta ante ingressum religionis, cessasset ratione professionis; ergo etiamsi fiat in ipsamet professione. Et ex hoc principio respondet hæc sententia rationibus præcedentis, constituendo semper in hoc differentiam inter hoc debitum civile, et debitum filii ad patrem.

7. *Assertio prima. — Assignatur ratio.* — Mihi autem media quædam sententia placet, quam indicat Major, et alii ex supra citatis. Primo ergo assero in eo casu non teneri religiosum egredi religionem ut debitum solvat, neque aliquid agere contra decentiam vel substantiam illius status. In quo constituo differentiam inter hunc debitorem respectu creditoris, et filium respectu patris. Ratio movens est, quia hæc debita civilia non obligant cum tanto rigore, ut teneatur quis a suo statu cadere, ut patet etiam in homine et in statu seculari; ergo multo minus religiosus ad hoc tenebitur, quia multo majus est detrimentum, et periculum in deserendo tali statu, vel aliquid contra decentiam aut substantiam illius agendo. Confirmatur, quia satis probabilis opinio est, propter hæc debita, si homo non sit actu potens ad solvenda illa, non teneri ad omittendum vel differendum statum religionis; ergo postquam constitutus est in illo statu, esse debet multo probabilius, neminem obligari ad relinquendum illum propter tale debitum, quia multo gravius et onerosius est cadere ab statu semel sumpto, quam illum non assumere. Unde in materia de restitutione, communiter docent Doctores, sæpe teneri hominem non ascendere ad statum aliquem, donec restituat debitum. Si tamen jam in illo statu constitutus est, non obligari ad descendendum, etiamsi fortasse aliqua culpa in eo ascensu intervenerit; ergo multo magis in præsentis dicendum est.

8. *Assertio secunda.* — Secundo vero assero teneri hujusmodi religiosum in eo casu solvere illa debita, si aliquo modo commode posset intra religionem manens, et regularem disciplinam observans. Et quoad hoc differentiam constituo inter eum qui sine injuria creditoris, et eum qui cum illa ingreditur. Et probatur, quia quoad hoc cessat difficultas mutandi statum, quæ illum excusare possit,

et alioquin ratio injuriæ ex se obligat ad satisfactionem possibilem intra decentiam status. Confirmatur, nam si religiosus post professionem furatur, vel injuriam facit, licet non teneatur egredi monasterium ad restituendum, tenetur nihilominus illi restituere, quoad commode possit. Hæc autem injuria facta creditori in ipso ingressu, et professione, reputatur moraliter tanquam facta post ingressum ab homine jam religioso, vel non minus grave est per ipsamet professionem. Quapropter nulla ratio patitur ut ipsamet professio extinguat talem obligationem. Denique justitia servanda est, præsertim ubi non repugnat religioni; in præsentis autem nihil repugnat, quia non pertinet ad favorem religionis, ut qui injuriose statum illum assumit, omnino liber maneat ab obligatione reddendi debitum.

9. *Ultima difficultas, an censura impediant professionem.* — Per hæc ergo sufficienter explicatæ videntur conditiones omnes pertinentes ad libertatem ejus, qui religionem ingressurus est. Solum poterat hic dubitari de vinculo censurae, an illud etiam impediat professionem. Sed hoc quantum attinet ad interdictum et suspensionem (et eadem ratio est de irregularitate, quamvis censura non sit), certum est non impedire professionem, non solum ut valide, verum etiam ut licite fiat, quia illæ censurae non prohibent communicationem vel participationem rerum spiritualium, quæ per professionem fit. De excommunicatione vero dubitari potest, eo quod privet omnino communicatione, et præcipue spirituali. Quæ ratio probat quidem durante excommunicatione neminem licite se ingerere professioni faciendæ, neque etiam licite ad illam admitti, si excommunicatio denunciata sit, vel lata contra notorium clerici percussorem, juxta Extravag. *Ad evitanda*, et communem doctrinam de excommunicatione. Nihilominus tamen talis professio ab excommunicato facta, valida est, ut in specie docuit Navar., dict. cons. 3 de Regular., citans c. *Cum illorum*, de Sent. excomm., ubi de hac re sermo non est, neque video probabile argumentum quod inde sumi possit, nisi hoc solum quod favor religionis maxime est a jure intentus. Idem tenet Covar., in 4, p. 2, c. 6, n. 3, et citat eundem textum, dicens esse optimum, *ubi professio* (inquit) *facta ab excommunicato omnino valida est.* Quod Abbas ibidem notat, et post eum Felinus, dicens illum textum singularem. Sed mihi, ut verum fatear, textus ille parum pro-

bat. Eandem tamen sententiam sequitur Sylvester, verbo *Absolutio*, 5; Ugolin., de Excomm., tabul. 2, n. 10; Henr., lib. 13, de Excomm., c. 7, n. 7; Azor, tom. 1, lib. 12 Institut. Moral., c. 3, q. 9; Paulus Comitol., lib. 2 Respons. Moral., q. 8, § ultimo. Ratio tamen sufficiens est, quia nullo alio jure talis professio fit irrita, nec ex generalibus regulis de excommunicatione colligi potest.

CAPUT XI.

QUÆ CONDITIONES EX PARTE RELIGIONIS NECESSARIÆ SINT UT PROFESSIO RECTE ET VALIDE FIAT.

1. *Suppositio præmittenda.* — Principio supponendum est de necessitate professionis esse, ut ex parte religionis aliquis ad eam concurrat, qui traditionem ab eo qui proficitur faciendam acceptet; quod satis ex superioribus constat, cum ostensum sit professionem essentialiter requirere traditionem, quæ consummata esse non potest, nec habere effectum, nisi acceptata sit; acceptatur autem a religione per aliquem, qui possit incorporare professum religioni; est ergo hæc conditio omnino necessaria ad valorem professionis. Et ita notarunt Cardinal., in Clem. 1, § *Quia vero*, de Statu monach.; idem et Innoc., Panormit., et alii in cap. *Porrectum*, et in c. *ad Apostolicam*, de Regular. Ex quibus juribus id etiam manifeste colligitur, ut notavit etiam Navar., consil. 40, de Regul., quod incipit *Matthæus*, n. 2; et Comment. 4, de Regular., n. 74, ubi recte infert nullam professionem religiosam posse constare, nisi duæ personæ concurrant, quarum altera se obliget religioni, altera religionem obliget. Quod etiam notavit Gregor. Lopez, in lib. 7, tit. 7, partit. 1. Includit enim professio reciprocam obligationem ex parte religionis et religiosi, nam est contractus mutuus inter illa duo extrema, ut ex eisdem juribus colligitur, et iidem auctores adnotarunt, et præterea Navar., cons. 26, de Regul. Ergo ex parte religionis necessaria est acceptatio et susceptio talis obligationis.

2. *Assertio prima. — Dubii resolutio.* — Atque hinc fit primo; necessarium esse ut professio fiat in manibus ejus, qui potestatem habeat incorporandi aliquem tali religioni, qui actus non erit validus, nisi supponatur potestas, ut est per se notum; et præter auctores citatos notat Sylvest., verb. *Religio*, 3,

q. 18; Angel. et alii, verb. *Religio*. Dubitari autem potest apud quem sit hujusmodi potestas. Sed in hoc idem censendum est quod supra de potestate recipiendi ad habitum, seu novitiatum, diximus; eadem enim est utriusque ratio. Imo auctores ibi citati magis loquuntur de hac receptione ad professionem, quam de priori ad habitum, quia per hanc fit propria unio ad corpus religionis, et per eandem magis obligatur religio. Est ergo hæc potestas regulariter in tota religione, vel in eo prælato, cui vel ab ipsa religione, vel immediate a Summo Pontifice tradita est. In quo censeo consulendam esse uniuscujusque religionis institutionem et approbationem, nam ex solo jure communi nihil fere certum in particulari accipi potest, ut ibidem dixi. Hinc vero etiam fit, ad valorem professionis esse necessariam, ex parte ipsius religionis, approbationem Pontificis, quia sine tali approbatione non est potestas admittendi aliquem ad statum vere religiosum, ut colligitur ex cap. ult. de Religiosis dom., et cap. unico, eod. tit., in 6; et cap. unic. de Voto, in 6; notat Sylvest., verb. *Religio*, 3, q. 18, cum communi sententia Canonistarum in locis citatis, quæ confirmari latius potest ex his, quæ de necessitate Pontificiæ approbationis ad religiosum statum supra diximus.

3. *Dubium, an professio in manibus Episcopi valeat.* — Atque ita cessat quæstio quam Canonistæ, Sylvester, Angelus, Navar. et alii tractant, an professio facta in manibus Episcopi sine consensu religionis valida sit. In qua Innocentius simpliciter affirmat, quem alii sequuntur in d. c. *Porrectum*. Antonius autem et alii negant. Sed prior sententia procedit juxta morem antiquum Ecclesiæ, quando expressa approbatio Pontificis ad statum religiosum non postulabatur, sed ex usu, et tacito consensu Episcopis erat commissa, a quorum jurisdictione religiosi non erant exempti. Tunc enim dubium non est quin jure ordinario et quasi proprio haberent Episcopi potestatem admittendi ad professionem, sive professio fieret in vita privata, et extra communitatem religiosam, sive in illa, quia Episcopi tunc erant veluti supremi prælati religionum; et ideo ad eos maxime pertinebat hæc receptio. Imo, licet nunc sit quæstio inter Doctores, an Abbas possit admittere ad professionem sine consensu sui capituli, de Episcopis mihi non est dubium, quin eo tempore id facere possent; sicut nunc potest Summus Pontifex admittere ad professionem quem-

cumque voluerit in quacumque religione, sine illius consensu vel consilio, quia habet in illam superiorem potestatem, et ad illum spectat modum recipiendi in religione statuere aut mutare; simili enim potestate ex tacito vel expresso consensu Pontificis utebantur eo tempore Episcopi, nam ad eos pertinebat religiones approbare, et consequenter instituere modum admittendi ad professionem, et utendi potestate ad hunc effectum, quæ in ipsis primario existebat. At vero nunc non potest hoc generaliter affirmari, nec etiam universaliter negari, nam standum est institutioni et approbationi Pontificiæ; et ideo dicitur cessasse quæstionem hanc, vel certe esse inutilem, quia si religio sit exempta a jurisdictione Episcoporum, manifestum est non posse Episcopum auctoritate sua admittere aliquem ad professionem in tali religione, quia non habet in illam jurisdictionem quæ ad hunc actum necessaria est. Item, quia talis religio semper habet proprium recipiendi modum a Pontifice probatum. Si autem religio non est exempta, clarum est posse Episcopum auctoritate sua admittere ad professionem in tali religione, quia est proprius prælatus ejus, non minus quam Abbas vel provincialis in religione exempta.

4. *Specialis dubitatio, an ad hoc requiratur consensus vel consilium capituli seu monasterii.* — An vero præter auctoritatem Episcopi, etiam necessarius sit consensus, vel saltem consilium capituli seu monasterii, ex peculiari institutione talis religionis seu monasterii ejusque approbationis seu confirmationis definiendum est, quia in communi jure nihil invenio in hoc statutum, et ideo ex vi juris communis non censeo hujusmodi consensum, vel consilium esse necessarium; quapropter, ubi ex peculiari constitutione vel consuetudine religionis non constitit hanc conditionem esse necessariam, et sub illa datam esse Episcopis potestatem admittendi ad professionem, et non aliter, valida erit professio, sola ejus potestate admissa, quia nulla jura ad talem modum limitant. At vero si religio ex peculiari institutione illam formam vel solemnitatem requirat, illa conditio servanda est ut professio valeat, ut in simili sumi potest ex c. ult. de Regular., in 6, cum his quæ glossa et Doctores ibi tradunt, et quæ Navar. tractat, consil. 36 et 40 de Regul. Ratio vero est, quia, licet nunc religio aliqua sit subjecta Episcopo, nihilominus institutionem et approbationem non habet ab Episcopo, sed a

Summo Pontifice, et ideo Episcopus immutare non potest modum professionis in tali religione institutum et approbatum, tanquam necessarium ad ordinem ejus, neque aliter censetur recipere potestatem, nisi ea conditione ut tali modo ea utatur.

5. Hæc autem omnia intelligenda sunt de Episcopo sua propria potestate utente; nam, ut Sylvester supra notat, si Episcopus nomine alterius, qui potestatem habet incorporandi religioni, professionem admittat, valida erit professio. Cujus ratio a priori est, quia potestas hæc admittendi ad professionem delegabilis est, sicut alia jurisdictio, quia nullo jure hoc prohibetur, neque invenitur in tali potestate specialis aliqua conditio ob quam delegari non possit. Hinc vero constat primo, oportere ut hæc commissio fiat ab eo qui talem potestatem jure ordinario habeat; nam, si solum ex commissione seu delegatione illam haberet, non posset illam subdelegare, juxta commune jus, nisi hoc etiam illi esset specialiter commissum. Constat deinde hoc non esse speciale in Episcopo, sed esse commune cuicumque alteri, cui talis potestas commissa sit ab eo qui jure proprio illam possidet, quia in eo casu non est potestas in Episcopo ex dignitate, vel munere Episcopali, sed ab extrinseco delegante, quæ delegatio alteri, qui non sit Episcopus, etiam fieri posset; nam Episcopalis dignitas non est etiam necessaria conditio, ut persona sit capax hujus commissionis, seu delegationis, nullo enim jure vel ratione hoc probari potest. Unde Innocent., Panormit. et alii, in dict. c. *Porrectum*, generaliter dicunt professionem debere admitti ab eo qui potestatem habet incorporandi religioni, vel ab alio, de licentia ejus, sive ille alius Episcopus sit, sive non.

6. *Speciale dubium circa ratihabitionem.* — Addunt denique Sylvest., verb. *Religio*, 3, et Angel., verb. *Professio*, si Episcopus, quamvis non habeat facultatem a prælato religionis, nihilominus non suo, sed nomine ipsius prælati, et sub spe ratihabitionis ejus professionem admittat, illam esse validam, ratihabitione secuta. Ego vero existimo talem professionem nullius esse momenti, quatenus sub spe ratihabitionis de futuro facta est. Nam imprimis certum est pro illo tempore, pro quo nondum est ratihabitione exhibita a prælato habente potestatem, nullam esse, nec constituere illam personam in statu religioso, ita ut si interim dum accedit consensus præ-

lati, matrimonium contrahat, factum teneat, quia persona non mansit inhabilis ex vi illius professionis, cum revera traditio ejus non fuerit acceptata ab habente potestatem. Et ita fatentur etiam prædicti Doctores, solum enim aiunt talem professionem incipere esse validam post ratificationem, et non antea. Hinc autem ulterius fit ut, secuta ratihabitione superioris, necessaria sit iteratio consensus ex parte profitentis, ut professio valida esse incipiat. Probatur, quia prior consensus non fuit validus, neque habuit effectum; ergo ut professio incipiat esse valida, necessarius est novus consensus profitentis. Responderi vero potest, quamvis prior consensus non fuerit statim efficax, non tamen fuisse omnino invalidum, sed fuisse ad modum consensus conditionati, qui suspensus manet quamdiu conditio non est impleta; illa autem posita transit in absolutum, et statim habet effectum sine novo consensu. Ita enim in prædicto casu, qui profitetur consentit professioni, sub ea conditione expressa vel tacita, si prælatus, qui potestatem habet admittendi, eam ratam habuerit, et ideo adimpleta conditione non videtur necessarius novus consensus.

7. Sed, licet hoc probabiliter defendi possit, nihilominus probabilius existimo quod dictum est. Et imprimis pro certo habendum est, necessarium esse ut talis persona non revocet consensum; nam si eam poeniteat professionis factæ, et nolit illa ligari, quantumvis prælatus eam ratam habeat, profecto ratihabitione postea subsecuta nullum habebit effectum, quia, [eo tempore quo illa exhibetur, et quo professio deberet incipere esse valida, non invenit permanentem consensum alterius partis, sine quo non potest hoc mutuum vinculum perfici. Sicut in matrimonio sub conditione contracto, si ante conditionem impletam alter contrahentium revocet consensum, licet postea conditio impleatur, non perficitur matrimonium, quia prior consensus sub conditione præstitus, per contrarium consensum absolutum revocatus, non potest habere vim et efficaciam ad perficiendum contractum; igitur necessaria saltem est moralis perseverantia in priori voluntate. Deinde necessarium etiam est ut de hac perseverantia exterius constet, nam interior consensus non sufficit ad humanum contractum perficiendum, nisi de illo sufficienter constare possit, eo tempore quo perficitur contractus; hoc autem est moraliter iterare consensum, sive id fiat per expressum signum perseverandi in

priori voluntate, sive per tacitum. Quod ita declaro, quia in illo casu, etiamsi prælatus religionis, suum præbendo consensum, ratam habuerit professionem, non statim incipit professio esse valida, donec profitenti de tali ratihabitione constet; vel ergo tunc ipse retrocedit, et sic non perficitur professio, vel consentit saltem tacendo, et tacite approbando, et hoc perinde est ac si de novo professionem emitteret. Denique in re tam gravi non videtur admittendus talis modus professionis tanquam validus, etiam sub conditione prædicto modo explicata, cum ex parte admittentis nulla supponatur potestas, alioquin posset professio fieri, non solum in manu Episcopi, sed etiam cujuscumque alterius privatae personæ, sub spe talis ratihabitionis, quod concedere plane absurdum est; talis ergo professio nullam vim habet traditionis, nec potest hujusmodi traditio esse suspensa. De quo plura dicam capite sequenti. An vero ex tali professione relinquatur aliqua obligatio, saltem promissionis simplicis, dicam capite sequenti.

8. Ultimo ergo necessarium est, ut is, qui ex parte religionis professionem acceptat, præter potestatem habeat etiam liberam voluntatem acceptandi et obligandi religionem, eo modo quo obligari debet. Probatur, quia professio non consistit in potentia, sed in actu humano et voluntario. Item, quia professio est, seu fit ad modum cujusdam contractus humani, qui mutuo partium consensu perficitur. Unde fit, si prælatus, qui professionem admittit, licet exterius eam recipiat, interius non habeat intentionem illam admittendi, nec voluntatem incorporandi talem personam religioni, professionem non esse validam, ita ut si postea constare possit sufficienter de tali fictione, qui talem professionem emiserat, libere possit talem statum relinquere, et alium assumere, servata tamen forma juris, ut id licite fiat. Ratio est, quia, eo ipso quod contractus claudicat ex altera parte, est simpliciter invalidus; tunc autem ille contractus ex parte religionis non tenet, neque illam obligat, quia obligari non potuit, nisi per voluntatem ejus cui data est potestas; ille autem voluntatem non habuit, ut in casu supponitur; ergo professio simpliciter non tenuit. Quid autem remedii hic adhiberi possit, infra dicetur. Quanta autem libertas ex parte religionis ad hunc consensum requiratur, explicatum obiter est in his quæ de libertate profitentis diximus; et ideo de his conditionibus

ex parte religionis requisitis nihil amplius dicendum occurrit.

CAPUT XII.

QUÆ FORMA SERVANDA SIT UT PROFESSIO VALIDE ET RECTE FIAT.

1. *Ad validam professionem est necessaria forma exterior.* — Ex causis quæ ad professionem possunt concurrere aut requiri, hæc sola superest explicanda, quæ rationem causæ formalis juxta materiæ capacitatem obtinet; de qua imprimis certum est, exteriorem aliquam formam, quæ mutuum consensum religionis et religiosi sufficienter explicet, necessariam esse ut perficiatur professio, et ut vinculum ejus consurgat. In hoc conveniunt omnes Doctores; et patet primo ex generali ratione contractus humani, qui, licet requirat consensum interiorem, non tamen illo solo perficitur, quia sine externis signis non possunt homines inter se mutuos consensus agnoscere aut acceptare; professio autem, ut diximus, licet principaliter contineat obligationem ad Deum, tamen non fit sine aliquo contractu inter homines; ergo non potest fieri sine sensibili signo ad modum matrimonii. Unde confirmatur secundo, nam hæc ratio votum solemne per se publicum est, ut in superioribus diximus, quia non pure internum, sed externum esse debet. Atque eadem ratio est de quocumque voto constituyente religiosum statum; nam hic status non solum coram Deo, sed etiam coram Ecclesia perficitur, estque peculiaris gradus, seu ordo personarum Ecclesiæ visibilis, et ideo necesse est ut aliqua sensibili forma constituatur, et ita semper est in Ecclesia observatum, ut constat ex Dionysio, c. 6, de Eccles. Hierarch., et ex aliis quæ in primo et secundo capite adduxi.

2. *Qualis debeat esse hæc forma.* — Secundo (quia in præsentibus de professione expressa tantum agimus), necessarium est ut hoc signum sit satis expressum, qualis est vox humana; atque ita fieri consuevit juxta communem usum Ecclesiæ. In quo tamen solum occurrit observandum, ordinarie solum requiri hanc formam, seu expressionem verborum ex parte profitentis, qui suam oblationem et vota propriis verbis solet exprimere. Ex parte autem prælati recipientis, ordinarie nulla verba requiruntur, sed solum aliquod signum, seu exterior demonstratio, qua significet se acceptare professionem. Unde in nos-

tra Societate, cum in 5 p. Constit., c. 3, particularis forma describatur, quam proferre debet is qui professionem emittit, nullum verbum adjungitur quod ab acceptante proferendum sit. Et idem fere colligitur ex Dionysio, citato loco, et ex Benedicto, c. 58 suæ regulæ, et ex consuetudine aliarum religionum. Posset autem hæc verborum expressio sufficienter fieri per interrogationes a prælato factas, quas olim etiam fuisse usitatas Dionysius testatur, et tunc in rigore satis esse posset ad professionis valorem, si profitens annuat et consentiat, quocumque signo exhibito, ut, verbi gratia, inclinatione capitis, vel alio simili, sicut in matrimonio sufficit; est enim par ratio, ut in præsentibus nullum possit ostendi speciale jus, quod majorem expressionem requirat. Quin potius si interrogatio sit satis expressa, hujusmodi assensus sufficiens erit etiam ad professionem expressam, quia illud signum conjunctum tali interrogationi totam ejus significationem induit et participat.

3. *Duplex dubium in hac materia.* — *Resolutio.* — *Professio in Societate Jesu necessario debet scripta legi.* — Quæri autem potest an scriptura sit etiam necessaria, vel sufficiens, ut per illam expressa professio fiat. Respondet quoad priorem partem, jure communi non esse ullum scriptum necessarium, sed sufficere ut sola voce negotium totum transigatur, ut aperte colligitur ex c. *Porrectum*, cum similibus, de Regul. Item, quia ex natura rei tale signum necessarium non est, ut per se constat, neque invenitur aliquod decretum communis juris quo hæc circumstantia præscribatur. Jure autem speciali aliorum religionum, requiritur ut professio in scriptis fiat, ut constat ex regula 58 sancti Benedicti, ubi ordinatur ut qui profitetur, suam professionem scriptam et consignatam, seu subscriptam, super altari ponat, et in nostra Societate, d. p. 5 Constit., c. 3, postulatur ut votum scriptum sit, et ex scripto legatur. Quare ubi hæc forma votendi præscripta fuerit, servanda est, tum ob regulæ observantiam, tum etiam ad tollendam omnem ambiguitatem. An vero illa circumstantia scripturæ essentialis sit, non videtur posse universaliter definiri; nam, licet auctores dicant per quæcumque verba exprimat professionem, sufficere ad valorem ejus, etiamsi non servetur forma in regula præscripta, quia regula ponens talem formam non videtur ponere illam ut substantialem, ut patet ex Pa-

norm., in d. c. *Porrectum*, n. 3, quem sequitur Angel., verb. *Professio*, et Sylvest., verb. *Religio*, 3, q. 18, in fine; licet hoc (inquam) ab his Doctoribus dicatur, et regulariter verum sit, quoties in ipsa regula aliud non explicatur, nihilominus hæc limitatio adhibenda est; nam si in regula approbata et confirmata a Summo Pontifice talis conditio expresse ponatur ut essentialis, talis profecto judicanda est, nam jura humana possunt hujusmodi conditiones ut essentielles postulare. Quod quidem in prædicta constitutione Societatis factum esse videtur, nam cum in d. c. 3, 5 p. Constit., plures circumstantiæ proponantur in emittenda professione observanda, in declaratione (quæ vim etiam constitutionis habet), lit. A, dicitur non omnes illas esse simpliciter necessarias, sed decentes; adjungitur tamen: *Illud autem essenziale est, ut publice votum legatur coram iis, etc.*; nam verbum illud *legatur*, in omni rigore et proprietate præsupponit debere esse scriptum quod legendum est, et ita videtur mihi omnino observandum; nec carere scrupulo nullitatis, si aliter professio fiat.

4. *Resolutio ad secundum dubium.* — Atque eodem fere modo expediendum est alterum membrum, an solum scriptum sufficiat ad professionem etiam expressam. In quo partem affirmantem significat Sylvest., verb. *Religio* 3, in princip., dum ait professionem expressam fieri voce vel scripto; sentit ergo quodlibet ex his signis per se sufficere. Quod quidem, stando in sola rei natura, vel jure communi, mihi videtur verum, nam scriptura est tam expressum signum, sicut vox; et ideo si ex scriptura ipsa, et ex modo exhibendi illam sufficienter constet de persona vovente, et quod illam scripturam exhibeat animo profitendi, et eodem modo ab habente potestatem recipiatur, ex natura rei ad professionem sufficere; et in jure communi nihil amplius reperio quod tanquam essenziale requiratur. Item, mutus in rigore potest emittere professionem, quam cum non possit verbo facere, nullo meliori signo potest illam emittere, quam aliqua scriptura. Verum est juxta communem Ecclesiæ consuetudinem, legendam esse publice talem scripturam ab ipso proficiente, si id facere possit aut sciat, essetque imprudentissimum professionem facere aut admittere per solam oblationem vel receptionem scripturæ, sine ulla expressione verborum, maxime si absque ulla necessitate fiat, tum propter communem consuetudinem,

ut dixi, tum etiam quia inde possent oriri dubia et controversiæ, quæ in re tam gravi vitanda sunt. Adde etiam consulenda esse specialia jura religionum, nam interdum potest essentialiter requiri ut votum non tantum scribatur, sed etiam legatur, ut in prædicta Constitutione Societatis visum est.

5. *Dubitatio: an requiratur ut professio coram testibus fiat.* — *Notandum pro Societate Jesu.* — Atque eodem modo respondendum est, si quis interroget an necessarium sit ut professio hæc coram testibus fiat. In quo etiam nihil invenio expresse definitum jure communi, aut ab auctoribus satis declaratum. Si autem naturam talis actus attendamus, sine dubio postulat ut coram sufficientibus testibus fiat, ut convenienter fiat, quia cum per professionem assumatur specialis status Ecclesiæ, oportet professionem ita fieri, ut de illa possit Ecclesiæ constare. Et ideo sicut matrimonia clandestina semper fuerunt ab Ecclesia improbata et prohibita, propter sacrilegia et adulteria quæ occasione illorum consequuntur, ita etiam professiones clandestinæ, et sine testibus factæ, abominandæ et vitandæ sunt, quia ex illis etiam sacrilegia et apostasiæ facile sequi possunt, cum Ecclesiæ de tali professione constare non possit. An vero professio sic facta inter eum qui potest incorporare, et qui profiteri vult, valida sit, dubitari potest; sed, ut dixi, nullum invenio in communi jure decretum, quod illam irritet; unde stando in jure communi, apud Deum valida erit, sicut, ante decretum irritans Concil. Trident., matrimonia clandestina valida erant; consulenda vero sunt particularia jura religionum, quale est illud quod ex Constitutionibus Societatis supra citavi, in quibus essenziale esse dicitur, ut vota legantur coram iis de Societate, et externis qui adfuerint. Imo Palud., d. 38, q. 2, divis. 8, dixit expressam professionem debere fieri præsentibus duabus partibus conventus, et majori parte consentiente, et non debere aliter fieri, nec factum tenere, quod solum erit verum, ubi speciali jure talis religionis cautum fuerit.

6. *Assertio tertia, duas partes includens.* — Tertio, dicendum est de necessitate hujus formæ esse, ut per eam exprimat obligationem votorum cum traditione, seu respectu ad certam ac determinatam religionem. In hac assertione duo continentur: unum est, ut professio fiat cum sufficienti expressione traditionis et trium votorum; aliud est, ut